

[Justitsministeren.]

bremsebestemmelsen, og han hentyder formentlig herved til et cirkulære fra justitsministeriet fra 1937. Ved dette cirkulære indrømmede man bl. a. lastmotorvogne lempelser i bremselængderne på 30 pct., idet kravene i justitsministeriets vejledning for de motorsagkyndige, der stammede fra 1931, havde vist sig for strenge. Det er disse bestemmelser, man arbejder med i dag.

Fra justitsministeriets side har man fulgt udviklingen i lastvognsparken med henblik på, om denne måtte tilsige en ændring af disse bestemmelser. Da man ikke bygger lastbilchassiser her i landet, er det imidlertid ikke muligt at løse dette spørgsmål uafhængigt af udlandet. Igennem længere tid har man inden for De Forenede Nationers økonomiske Kommission for Europa, ECE, været beskæftiget med tilvejebringelsen af ensartede normer for køretøjers bremses. På grund af manglende enighed om visse spørgsmål har en rekommandation om spørgsmålet endnu ikke set dagens lys, men efter hvad jeg forstår, er der dog nu reelt enighed om kravene til effekten af driftsbremsen. Efter det for mig oplyste er de internationale normer knap så strenge som de nuværende danske krav. Jeg finder på den baggrund ikke, der er grundlag for, at der udstedes skærpede bremsebestemmelser i forbindelse med den foreslåede hastighedsforøgelse, men i justitsministeriet vil man se på hele bremsespørgsmålet, når den forventede internationale rekommandation foreligger.

Hr. Boye Hansen nævnede også spørgsmålet om obligatorisk afmærkning af motor-køretøjer, der holder på hovedveje efter mørkets frembrud, og andre, f. eks. hr. Per Møller, fru Marie Antoinette von Lowzow og fru Else-Merete Ross, har været inde på samme spørgsmål. Man har rejst det spørgsmål, om man burde anerkende den i hvert fald i Italien og vist også i andre lande anvendte selvlysende trekantskive. Der har været ført lange og mange forhandlinger herom både på den europæiske transportministerkonference og ved Nordisk Råds trafikforhandling. Man er ikke nået til enighed om bestemt at anbefale denne trekant som pligtig afmærkning, men man har vedtaget en resolution eller en kon-

vention om, at der skal være en forvarsling for holdende køretøjer, idet det overlades til hvert enkelt land at bestemme, hvorledes dette forvarsel skal etableres. Der er, i Norden i hvert fald, nogen betænkelighed ved at kræve hver eneste vogn udstyret med denne trekant, for man ved, hvor sjældent der bliver brug for den, og man har erfaring for, at når man endelig skal bruge et sådant apparat, er det antagelig gemt godt. Hvis trekanten ikke er glemt hjemme, er den gemt godt under bagagen, og så er det frygtelig besværligt at få fat i den. Jeg er i og for sig enig i, at det ville være ønskeligt, om man kunne komme frem til en eller anden form for afmærkning i mørke, fordi jeg ved, at holdende køretøjer har givet anledning til mange og sørgelige ulykker, og kan vi komme frem til i udvalget at blive enige om et eller andet, vil jeg gerne medvirke hertil. Jeg tror dog nok, det vil være klogt at afvente den aftale, som jeg regner med bliver truffet mellem de nordiske lande i løbet af sommeren, så man ikke det vil være nødvendigt, at vi i denne omgang udsætter dette spørgsmål?

Forbuddet mod at holde på hovedveje, sådan som det foreslås i lovforslaget, rejser jo, som det også er sagt fra flere sider, spørgsmålet, om vi har tilstrækkelig mange parkeringspladser. Jeg har bemærket, at der bygges stadig flere parkeringspladser ved hovedveje; men om det er ønskeligt, at der laves endnu flere, skal jeg ikke kunne sige med sikkerhed, men det er det sikkert. Det er dog som allerede sagt ikke et spørgsmål, jeg har så forfærdelig stor indflydelse på. Den smule, jeg har, skal jeg nok videre bruge hos min kollega trafikministeren.

Man har drøftet, om det er rimeligt at forlænge gyldighedstiden for førerbevis til det fyldte 70. år; specielt har hr. Per Møller og fru Else-Merete Ross været inde på, om det nu også ville være rigtigt. Hertil må jeg sige, at de erfaringer, man har i lande, hvor man ikke har nogen begrænsning af førerbevisernes løbetid, ikke taler imod, at vi ændrer vore bestemmelser i retning af den i virkeligheden nogenlunde ubegrænsede løbetid. Vi har jo for så vidt i øjeblikket en uofficiel grænse ved det 70. år, for så vidt som man ikke normalt — eller i hvert fald ikke altid — kan regne med, når man skal have sit kørekort fornyet og man er 70 år, at